

# ஜனவிநோதினி.

இல. 7.]

ஜனவரி 1876.

[புஸ்த. VII.

ஸ்ரீ ரங்கம்.

தென்னிந்தியாவில் நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருந்திய சிறந்தநாடு சோழநாடல்லவா? அந்நாட்டிற்கு அவ்வளவு செழிப்பு, அதன்வழியாய் ஒடுகிற காவேரியாற்றினுண்டாயிற்றேயன்றி வேறல்ல. அவ்வாற்றினிருகரையும் செடிகளும் மாங்களும் பசுமையாய்த் தழைத்திருக்க, நடுவில் அந்த நதி வெளுத்தோடுவதைப் பார்த்தால், இரண்டோரங்களிலும் பச்சைநாடா தைத்த வெண்பட்டுபோல் கண்ணுக்கு வெகு நேர்த்தியாயிருக்கின்றது. அது திரிகிரபுரத்திற்கு மேற்கே சுமார் பத்துமையில்வரையில் ஒன்றாய் ஓடிவருகின்றது. அங்கே அதற்கு அகண்ட காவேரியென்று பெயர். அந்த நதி அங்கிருந்து இரண்டாய்ப் பிரிந்து கொஞ்ச தூரம்வரையில் பிரவலித்து மத்திய பூமியை ஒரு தீவாக்கி மறுபடியும் ஒன்றாய்ச் சேருகின்றது. அப்படி நாற்புறமும் காவேரியாற்றால் சூழப்பட்ட தீவிலே ஹிந்துக்கள் மேலாகக் கொண்டாடுகிற ஸ்ரீரங்கமென்றொரு புண்ணியஸ்தலமும் அதன் மத்தியில் ஒரு சிறந்த தேவாலயமுமுள. அந்தக் கோவிலைச்சுற்றி ஏழுப் பிராகாரங்களுண்டு. அவைகளுள் முதல்பிராகாரத்திற்கு அடையவணைந்தானென்று பெயர். அது சுமார் நான்குமைல் சுற்றளவுள்ளது. அந்த ஆலயத்திற்குத் தென்னண்டைவாயில்தான் முதன்மையானது. முதல்பிராகாரத்தின் தென்னண்டைவாயிலுக்கு ராயகோபுரமென்று பெயர். அந்த வாயில் மிகவும் விசாலமானது. அந்த வாயிலில் ஒரு பெரிய கோபுரங்கட்டுவதாய் அந்த வாயிலின் பரப்புக்குத்தக்கபடி அதியுன்னதமான ஒரேதுண்டு கற்கள் நாட்டி அடிப்படைபோட்டிருக்கின்றது. அதேபரிமாணத்திற்கு அது கட்டிமுடிந்தால் சுமார் அரைமைல் உயர்ந்திருக்கும். அந்தப் பிராகாரத்தின் மாதிரியை ஒருவாறு பக்கத்துப் படத்தில் காட்டியிருக்கிறோம்.

முதல்பிராகாரத்தில் சூத்திரர்முதலிய தாழ்ந்தஜாதிஜனங்களும், 2-வது, 3-வது பிராகாரங்களில் பலவித பிராமணஜாதியர்களும் குடியிருக்கிறார்கள். அதனுள்பிராகாரத்தில் சில சன்னிதிகளும் அதிவிசாலமான ஒரு ஆயிரக்கால் மண்டபமும் இருக்கின்றன. அம்மண்டபத்தில் கல்லுளிவேலைகள் விசேஷமாயில்லை. ஆயினும் அது பார்வைக்கு மிக்க கம்பீரமாயிருக்கின்றது. இப்படியே மற்றப் பிராகாரங்களும் பற்பல சன்னிதிகளாலும் மண்டபங்களாலும் சூழப்பட்டு வெகு விநோதக்காட்சியுடையதாயிருக்கின்றது. ஏழாவது பிராகாரத்துள் விசித்திரமான ஒருவகை வடிவமுள்ள விமானத்தின் நடுவிலே ஸ்ரீரங்கநாதனென்று பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாய் ஒரு விஷ்ணுமூர்த்தி பலவாண்டுகளாய் ஆராதனை செய்யப்பட்டுவருகிறது. அந்த ஆலயத்தின் விசேஷங்களை முழுதும் எழுதப்புகின் இச்சஞ்சிகையில் இடமில்லையென்று ஒழிந்தோம்.



## திரவியமென்பதென்ன?

திரவிய உற்பத்தி சாதனங்கள்.

திரவிய உற்பத்திக்கு உழைப்பும் சாமான் அல்லது பொருளும் வேண்டும். இவை இரண்டும் இன்றியமையாத சாதனங்கள். மேசைசெய்வதற்குத் தச்சனுடைய உழைப்பும், பலகை, ஆணி, பிசின்முதலாகிய சாமானும் வேண்டும். இவைகளின்றி மேசைசெய்ய முடியாது. நெல்வேண்டியிருந்தால் பயிர்செய்ய வேண்டும். அதற்கு நிலமும் வேலைசெய்வதற்கு ஆட்களும் இருக்க வேண்டும். இந்த சாதனங்கள் இல்லாவிடில் நெல்விளையாது. பெட்டிசெய்வதற்குத் தச்சனும் பலகையும் வேண்டும். பலகையோவென்றால் காட்டிவிருந்து மாங்களை வெட்டிவந்து அவைகளை வாட்காரரைக்கொண்டு அறுத்து ஆகவேண்டும். ஆகையால் மாமும் வாட்காரருமின்றிப் பலகை வராது. எந்தப்பொருளுக்கும் இப்படியே. கண்ணாடிசெய்யவேண்டுமானால் மணலும் உவர்மண்ணும் சேர்த்து உருக்கவேண்டும். உருக்குவதற்கு ஒரு வேலைக்காரன் வேண்டும். மணலும், உவர்மண்ணும், அவைகளை உருக்குவதற்கு வேலைக்காரனும் இல்லாவிடில் கண்ணாடி உண்டாகாது. ரொட்டி சுடுகிறதற்குக் கோதுமைமாவும் ரொட்டிக்காரனும் வேண்டும். இப்படியே எல்லாப்பொருளையும் உற்பத்திசெய்வதில் உழைப்பும் பொருளும் உபயோகப்படுகின்றன. உழைப்பு இருவகைப்படும். அவை மன உழைப்பும், தேக உழைப்பும் ஆம். ஒவ்வொரு தொழிலிலும் இவ்விருவகை உழைப்பும் உபயோகப்படுகின்றன. மேசை செய்வதற்குத் தச்சனுடைய உழைப்பு வேண்டுமென்று முன்ன

மேசொன்னோம். தச்சன் மேசைசெய்வதற்குமுன் அது எவ்விதமாகச் செய்யவேண்டும் என்று யோசிப்பான். எத்தனைகால் இருக்கவேண்டும் என்றும், எத்தனை அறையிருக்கவேண்டுமென்றும், அதற்கு இவ்வளவு பலகை செல்லுமென்றும் முதலில் யோசித்துத் தீர்மானிப்பான். இதைத்தான் மனஉழைப்பு என்று சொல்வது. இது மிகவும் விசேஷமானது. பின்பு தச்சன் வேலையில் பிரவேசித்த மாதிரி வாளினால் அறுத்துப் பலகையாக்கி, பலகையை உளியினால் செதுக்கி ஒன்றை மற்ரொன்றிலே மூட்டி மேசையைச் செய்துமுடிப்பான். இது தேக உழைப்பு. இவ்விதமாகத் தச்சன் மனதினாலும் தேகத்தினாலும் உழைத்து மேசைசெய்கிறான். சில தொழிலில் மனஉழைப்பு அதிகமாயும், சில தொழிலில் தேகவுழைப்பு அதிகமாயும் இருக்கும். ஒவ்வொரு தொழிலிலும் இவ்விருவகை உழைப்பும் தப்பாமல் இருக்கும். ஓர் இடத்திலிருந்து மற்ரொரிடத்துக்குச் சாமான் கொண்டுபோகிற மூட்டைக்காரனுக்கும் வண்டிக்காரனுக்குங்கூட மனஉழைப்பு இருக்கவேண்டும். சில வேலைகளில் மனஉழைப்பு அதிகமாய் உபயோகப்படுகின்றது. கடியாரம்செய்வதில் பயன்படுகிற மனஉழைப்பு மிகவும் அருமையானது. நீரானியந்திரங்களை உற்பத்திசெய்தவர்களுடைய மனஉழைப்புக்கு நேர் ஒன்றும் கிடையாது. அவைகளினால் அல்லவா கன்னியாகுமரியினின்று காசிப்பட்டணத்துக்கு ஒரு வாரத்தில் போகிறோம். இப்படி மனஉழைப்பு விசேஷித்துள்ள வேலைகள் பல உண்டு.

உழைப்பினால் பொருளை உற்பத்திசெய்வதாகப் பேசுவருகிறோம். உழைப்பின் செய்கையைத் தீர விசாரிக்கவேண்டும். தச்சன் தன் உழைப்பினால் மேசைசெய்கிறான். மேசையைச் செய்வதென்றாலென்ன? பலக்களை ஒருகூதமாகச் சேர்த்தவைப்பது. வீடுகட்டுவதென்றால் கல்லை அடுக்கடுக்காய் வைத்து அப்படியுண்டான சுவரின்மீது கைகளைப்பரப்பி அவற்றின்மேல் ஓட்டைப் பார்ப்பது. துணிநெய்யவேண்டுமானால் நூலைநேராகவும் குறுக்காகவும் நெருக்கமாகச் சேர்க்கவேண்டும். பொருளை நாம் உற்பத்திசெய்வதில்லை, ஒரு பொருளை ஓரிடத்திலிருந்து மற்ரொரிடத்தில் வைப்பதுதான் நம்முடைய உழைப்பு. அப்படி வைத்தபின் அவைகள் சுபாவகுணத்தால் சேர்ந்து புதியபொருளாய் மாறும், விதையைப் பூமியில் போட்டு ஜலம்விட்டால் அது முளைத்து மாமாகும். இதில் நாம் செய்ததெல்லாம் விதையைக் கொண்டுபோனதும், நிலத்திலிருந்து கொஞ்சம் மண்ணெடுத்தது வெளியேபோட்டதும், பின்பு விதையைக் குழியில்வைத்து மண்ணைத்தள்ளி ஜலத்தை அதன்மீது விட்டதாந்தான். இதுதான் நம்முடைய உழைப்பு. ஆகையால் தேகஉழைப்பெல்லாம் பொருளை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்ரொரு இடத்திற்குக் கொண்டுபோவதாயிருக்கின்றது.

இடம் மாற்றுகிறதே தேகஉழைப்பின் இலக்கணம். அதுதவிர வேறில்லை.

திரவிய உற்பத்தியில் உழைப்பும் பொருளும் உபயோகப்படுகின்றன என்றும், அவைகள் இன்றி அமையாத சாதனங்களென்றும் முன்னமே சொன்னோம். திரவிய உற்பத்தியில் சில பொருள்கள் அதிக பிரயோசனம் உடையவைகள் என்றும், மற்றவைகள் குறைந்த பிரயோசனம் உடையவைகள் என்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இது தவறு-பயிரிடுவதற்கு உழைப்பும் நிலமும் வேண்டும். நிலமன்றி வேறு சில பொருள்களும் உபயோகப்படுகின்றன. தண்ணீர், சூரியவெளிச்சம் ஆகிய இவைகள் இல்லாவிடில் பயிர் விளையாது. ஆகையால் நிலமொப்பந்தம் நீரும் சூரியவெப்பமும் இன்றி அமையாதவைகள். அவைகள் இன்றி விதை முளையாது. அவைகளில்லாமல் நிலமாத்திரம் இருந்து பயனில்லை. ஆகையால் பயிர்விளைவுக்கு நிலம், நீர், வெப்பம் ஆகிய மூன்றும் சமமான பிரயோசனமுடையவைகள். அவைகளுக்குள் தாரதம்மியம் இல்லை. ஒன்று வேண்டியதென்றும், மற்றொன்று வேண்டியதில்லை என்றும் சொல்வதற்கு இடமில்லை. ஏதேனும் ஒன்று இல்லாவிடில் பயிர் விளையாது. ஆகையால் மூன்றும் விசேஷமானவைகளே. விடுகட்டுவதற்கு கல், மணல், நீர் ஆகிய பொருள்கள் இன்றி அமையாத சாதனங்கள்-அவைகளின்றி விடுகட்ட முடியவே முடியாது. இப்படியிருக்க அவைகளில் ஒன்றைமாத்திரம் விசேஷப் பிரயோஜனம் உடையதாகப் பேசுவது பிசகு. ஒருவருடைய நிலத்தை நாம் பயிரிட்டால் கண்ட மாசுவில் ஒரு பாகத்தை நிலக்காரருக்குக் கொடுக்கிறோம். இதற்கு வாரம், நிலவாரம், அல்லது நில வாடகை என்றுபெயர். நீர், வெப்பம் ஆகிய பொருள்களின் உபயோகத்துக்காக நாம் ஒன்றும் ஒருவருக்கும் கொடுப்பதில்லை. இதிலே நிலம் விசேஷமுடையதென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். வாரம் கொடுப்பது நிலவிசேஷத்துக்காக அல்ல; வாரம் கொடாமலிருப்பதும், நீர், வெப்பம் ஆகிய இவைகள் தணிந்த பயனுடையவைகளாய் இருப்பதாலல்ல. நீரும் வெப்பமும் கிடைப்பதைப் போல் நிலம் யாவருக்கும் எக்காலத்திலும் கிரயம் இல்லாமல் அகப்படுமானால் நிலத்துக்கு ஒருவரும் வாரம் கொடுக்கமாட்டார்கள். பயிரிடுநிலம் அப்படி கிடைப்பதில்லை. அது சிலரிடத்தில்தான் திரந்தான் இருக்கின்றது. மற்றவர்களுக்கு வேண்டியிருந்தால் அதற்கு வாரம் கொடுக்கவேண்டும். பயிரிடுநிலம் கிடையாததினால் மாத்திரம் வாரம் கொடுக்கிறோமேயல்லது, நீரையும் வெப்பத்தையும் பார்க்க அது விசேஷமுடையதென்றல்ல.

திரவிய உற்பத்திக்குவேண்டிய பொருள்களில் சில மிகுதியாயும் சில குறைவாயும் இருக்கும். மிகுதியென்றால் வேண்டியதற்கு அதிகமாயிருத்தல். குறைவென்றால் வேண்டிய அளவு

இல்லாதிருத்தல். புதிதாய்க் குடியேறிய தேசங்களில் நிலம் மிகுதியாயிருக்கும். இவ்விடங்களிலுங்கூட குடிகள் வாசம்செய்கிற ஊர்களுக்குச் சமீபத்திலுள்ள பயிரிடெனிலமும், ஆற்றுப்பாய்ச்சலான நிலமும் குறைவாகவேயிருக்கும். ஜனம் மிகுந்துள்ள தேசங்களிலெல்லாம் வளப்பமுடைய நிலம் தணிவாக இருக்கும். ஜலம் எங்கும் மிகுதியாயுள்ள பதார்த்தம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஏரிகளாவது குளங்களாவது நதிகளாவது உண்டு. ஆயினும் பயிரிடுவதற்கு வேண்டிய நல்ல ஜலம் எவ்விடத்திலும் ஏராளமாய் அகப்படாது. ஆற்றின் கரையடுத்த கிராமங்களுக்குப் போதுமான ஜலம் அகப்படும். தூரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிடைப்பது அருமை. தூரத்துக்கு ஜலம் எவ்விடத்திலும் கிடைத்தபோதிலும் பயிரிடுவதற்குப் போதுமான ஜலம் எங்கும் அகப்படாது. அவ்விடங்களில் ஜலம் குறைவென்று சொல்லப்படும். நிலம் ஏராளமாயிருந்தபோதிலும் பயிர்செய்வதற்கு வளம்பொருந்திய நிலம் குறைவாகவேயிருக்கும். நிலக்கரி, இரும்பு, பொன், வெள்ளி, ரத்தினங்கள் ஆகிய பொருள்கள் வெட்டியெடுக்கிற நிலங்களோவென்றால் மிகவும் குறைவாயிருக்கும். அவை சில தேசங்களில் சில இடங்களில் மாதிரி அகப்படும். ஆகையாற்றான் அவற்றின் விலை அதிகமாயிருக்கின்றது. மீன்களும் ஜலமுள்ள இடங்களிலெல்லாமிருந்தபோதிலும் சில இடங்களில் அதிகமாகவும் சில இடங்களில் குறைவாகவும் அகப்படும். திமிங்கிலம் என்னும் பெரிய நீர்வாழ்ஜந்து இவ்விடங்களில் அகப்படுவதில்லை. காட் என்று ஒருவிதமீன் உண்டு; அதைப்பிடித்து எண்ணெய் எடுத்துக் காசநோய்க்குக் கொடுப்பார்கள். அந்த மீனும் நம் முடைய கடலில் அகப்படாது. காற்று எங்கும் அகப்படக்கூடிய பொருள். நம்முடைய உபயோகத்துக்கு வேண்டிய அளவு எவ்விடத்திலும் கிடைக்கும். ஆயினும் கடற்காற்று எங்கும் வராது. அதிஷ்டவஸ்தாகும் சுகத்தை உள்நாட்டிலுள்ளவர்கள் அனுபவிக்க இடமில்லை. இவ்விதமாகச் சில பொருள்கள் அதிகமாயும், சில பொருள்கள் குறைவாயும் இருக்கின்றன. குறைவாயிருக்கிற பொருளுக்கெல்லாம் விலை உண்டு. எங்கும் அகப்படக்கூடியதை ஒருவரும் விலைக்கு வாங்கமாட்டார்கள். உள்நாட்டிலுள்ள வீட்டைப்பார்க்கிலும் கடற்கரையிலிருக்கிற வீட்டுக்கு வாடகை அதிகம். ஏனெனில் கடற்காற்று அந்நாட்டிற்கிடையாது. இந்தக் காரணத்தினாலேதான் நிலத்துக்கு வாரம்பகொடுத்துவருகிறார்கள். இதைப்பற்றிப் பின்னிட்டு விசேஷமாய்ப் பேசுவோம்.



## வெளித்தேசம்போன இத்தேசத்துக் கதைகள்.

இந்துதேசத்தில் சமஸ்கிருதபாஷையிலிருக்கிற சில அருமையான கதைகள் மேற்கேயுள்ள பற்பல தேசங்களில் போய் அந்தந்த தேசங்களின் நடைஉடைபாவனைக்குத் தக்கபடி மாறிப் பரவியிருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. எப்படியெனில் பூருவத்தில் பாரசீகத்தை ஆண்ட ஒரு அரசன் இந்துதேசத்தில் சில அருமையான கதைகளிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று, ஒரு பண்டிதரை இத்தேசத்துக்கனுப்பி அக்கதைகளைப் பாரசீகபாஷையில் மொழிபெயர்த்தான். இந்தக் கதைகளையே பாக்டாட்டண்டணத்திலிருந்த ஒரு பண்டிதர் அரசிபாஷையில் மொழிபெயர்த்தார். பின்பு வேறொருவர் அவைகளை ஹிப்புருபாஷையாக்கினார். சில நாளானபின்பு அந்தக் கதைகளை கிரீக்குப்பாஷையிலும் லாத்தின்பாஷையிலும் பெயர்த்து எழுதினார்கள். இதோடுநிற்காமல் இத்தாலி, பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், இங்கிலீசுபாஷைகளிலும் நம்முடைய கதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. தற்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் வழங்குகிற பல கதைகள் ஆகியில் நமது தேசத்திற்பிறந்தவைகள். நாளாவர்த்தியில் உருமாறிப்போயின. கூர்ந்துபார்க்கில் சம்பந்தம் நன்றாய்த் துலங்கும். வடமொழியிலுள்ள ஒரு கதையை எடுத்து அது வெளித்தேசங்களுக்குப்போன விதத்தைப்பார்ப்போம். வடமொழியில் பஞ்சதந்திரமென்கிற கதைப்புத்தகம் ஆகியில் உற்பத்தியானது. அதிலிருந்து ஒரு கதையைக் கீழே எடுத்துச் சொல்லுவோம்.

ஒரு ஊரில் சுபாவகிருபணன் என்று ஒரு சாதாரண பிராமணனிருந்தான். அவன் ஒருநாள் கொஞ்சம் அரிசி பிச்சையெடுத்துத் தான் புசித்து மிகுந்ததை ஒரு பாணையிற்போட்டு அப்பாணையைச் சுவரிலிருந்த முனையில் தூக்கியிருந்தான். பின்பு கீழே மணியின்மேல் உட்காந்து இராமுமுதும் அரிசிப்பாணையைப்பார்த்துப் பின்வருகிறபடி யோசித்தான். “அந்தப் பாணைநிறைய அரிசியிருக்கின்றது. பஞ்சகாலமானால் அதைப் பத்து ரூபாய்க்கு விற்கலாம். அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு இரண்டு ஆடுவாங்கி இடையனிடத்தில் விடுவேன். அவைகள் ஆறுமாதத்துக்கொருதரம் குட்டிபோட்டால் ஒரு மந்தை ஆகும். பின்பு ஆட்டைவிற்துப் பசுவாங்கிக் கன்றுபோட்டஉடன் அக்கன்றுகளை விற்பேன். அதற்குப்பின்பு பசுவைவிற்து ஒருமையும், எருமைவிற்துப் பெட்டைக்குதிரையும் வாங்குவேன். குதிரை குட்டிபோட்டஉடனே அவைகளை விற்துப் பணமாக்குவேன். பின்பு நாலு தாழ்வாரமுடைய வீட்டைவாங்குவேன். விடு

வாங்கினபின்பு பிராமணனெவனாவது என் வீட்டுக்குவந்து அவன் மகளை எனக்கு விவாகம்செய்துகொடுத்துத் திரண்ட சீதனமும் தருவான். எனக்குப் பிள்ளைபிறக்கும். பிள்ளைக்குச் சோமசுரமன் என்று பெயரிடுவேன். குழந்தைக்கு மடியில் வைத்துத் தாராட்டும் பருவம் வந்தஉடன் நான் குதினாக்கொட்டாரத்துக்குப் பின்பக்கத்தில் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு உட்காந்திருப்பேன். படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பிள்ளை என்னைப் பார்த்ததும் தாயின் மடியிலிருந்து இறங்கி என்னிடம் ஓடிவரும். குதிரையின் காலருகில் வருவதைப்பார்த்துக் கோபித்து மனைவியைநோக்கிக் “குழந்தையை எடு, குழந்தையை எடு” என்று சொல்லுவேன். நான் சொல்வது வீட்டுவேலையில் கவனித்திருக்கிற மனைவிக்குக் கேளாது. உடனே நான் எழுந்து அவளை இப்படி உதைப்பேன்.” என்று இப்படியாக நினைத்துக்கொண்டே பாணையைக் காலாலுதைத்து உடைத்தான். அரிசியெல்லாம் அவன்மேல் விழத் தேகமுழுவதும் தவடுபடிந்து வெளுத்துத்தோன்றிற்று. ஆதலால் இனிவருவதைப்பற்றி விபரீதயோசனை செய்பவன் சோமசருமன் தகப்பனைப்போல் அவமானமடைவான்.

வ்ரிதோபதேசமென்னும் கதைப்புத்தகம் பஞ்சதந்திரத்துக்குப் பின்னிட்டு உண்டானது. அதில் மேற்சொல்லிய கதை கீழேவருமாறு காணப்படுகின்றது.

தேவிகோட்டையென்னும் ஊரில் தேவசர்மனென்று ஒரு பிராமணனிருந்தான். தைப்பொங்கலன்றைக்கு அவனுக்குப் பாணைநிறைய அரிசி கிடைத்தது, அதை எடுத்துப்போகையில் வெயிலாற்களைத்துப் பாணைசட்டிகள்நிறைந்த ஒரு குயவனுடைய கடைக்குப்போய் ஒரு மூலையிலே படுத்து உறங்கப்போனான். தன் அரிசிப்பாணையைக் காப்பதற்கு கையிலே ஒரு கம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு யோசனைபண்ணத்தொடங்கினான். “இப்பேர்து இந்தப் பாணையரிசியை விற்குல் பத்துப்பலகறையாகும். உடனே அதைக்கொண்டு பாணைசட்டி வாங்குவேன். பின்பு முதல் அதிகமாக அதிகமாக வெற்றிலைபாக்கும் வஸ்திரமும் வியாபாரம்செய்து மிகுந்த பணக்காரனாவேன். பின்பு நான்கு பெண்களை விவாகம்செய்வேன். அழகும் யௌவனமுமுடைய நான்காவது தாரத்தின்மேல் மிகவும் பக்ஷமாயிருப்பேன். இதைக்கண்டு மற்ற மனைவிகள் கோபித்துச் சர்சரவுசெய்வார்கள். நானும் கோபங்கொண்டு ஒரு கம்பை எடுத்து அவர்களை நன்றாக அடிப்பேன்” என்று நினைத்துக்கொண்டு கையிலிருந்த கழியை விட்டெறிந்தான். அரிசிப்பாணையும் கடையிலிருந்த பல பாணைசட்டிகளும் நொறுங்கிப்போயின. குயவன் சத்தம்கேட்டுக் கடைக்குட்போய்ப் பாணைசட்டிகள் உடைந்துகிடப்பதைக்கண்டு பிராமணனைத் திட்டி வெளியில் ஓட்டி

விட்டான். ஆதலால் விபரீதயோசனை செய்பவன் அந்தப் பிராமணனைப்போல் வருத்தமடைவான்.

இதேகதை அராபிபாஷையில் கீழேவருமாறு சொல்லியிருக்கின்றது.

பக்கிரி ஒருவன் நாடோறும் ஒரு வியாபாரி வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் வெண்ணெயும் தேனும் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவந்தான். போதுமானதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு மிகுந்ததை ஒரு ஜாடியில் வைத்து அதையின் மூலையில் ஒரு ஆணியில் தொங்கவிட்டிருந்தான். நாளாவர்த்தியில் அந்த ஜாடி நிறையுமென்று எண்ணியிருந்தான்.

ஒருநாள் ஜாடிக்குக்கீழே ஒரு கம்பைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு கட்டிலின்மீது சாய்ந்துகொண்டு தேனும் வெண்ணெயும் கிராக்கியாய் இருப்பதைப்பற்றித் தனக்குள் ஆலோசிக்கத்தொடங்கினான். “நான் ஜாடியிலிருப்பதை விற்றுப் பத்து வெள்ளாடுகள் வாங்குவேன். அவைகளும் அவைகளுடைய குட்டிகளும் ஐந்து மாதத்துக்கு ஒருகரம் குட்டிபோடும். கொஞ்சகாலத்திற்குள் ஒரு மந்தையாகும். இரண்டு வருஷத்தில் அவைகள் நானூறுக்குக் குறையாமலிருக்கும். பின்பு நாலு ஆட்டுக்கு ஒரு காளை அல்லது பசுவாக நூறுகாளையும் பசுவும் வாங்குவேன். பின்னிட்டு நிலம்வாங்கி வேலைக்காரவைத்து உழுது பயிர்செய்வேன். விளையும் தானியத்தையும் பாலையும் விற்று ஐந்து வருஷத்தில் திரண்ட பணம் சேர்ப்பேன். பின்பு ஒரு பெரிய வீடுகட்டி ஆண்பிள்ளைகளையும் பெண்பிள்ளைகளையும் வேலைக்கு நியமிப்பேன். இவைகளெல்லாம் முடிந்தவுடன் விசேஷரூபவதியான ஒரு பெண்ணை விவாகம்செய்வேன். சிறிதுகாலத்தில் அவள் பிள்ளைபெறுவாள். அப்பிள்ளை என் சொத்துக்குப் பாத்தியஸ்தனாகும். போதுமான வயதுவந்தவுடனே என் பிள்ளை படிப்பதற்குத்தகுந்த வாத்திமார்களை நியமிப்பேன். நன்றாய் படித்துவந்தால் நான் எடுத்துக்கொண்ட சிரமத்துக்குப் பிரயோசனமாகும். இல்லாவிடில் என் கையிலிருக்கிற கோவினல் என் மனவருத்தம் தெரியும்படியாக அவனை அடிப்பேன்” என்று சொல்லிக் கழியைப் பிடித்தகையைத் தூக்கவே கழிபட்டு ஜாடி உடைந்து, அதிலிருந்த வெண்ணெயும் தேனும் அவன் தலையிலும் முகத்திலும் பெருகிறது.

இந்தக்கதை கிரீக் பாஷையிலும் இருக்கின்றது. அது எவ்வாறெனில்:—

ஒரு பிச்சைக்காரன் தன் படுக்கையருகில் ஒரு ஜாடியில் தேனும் வெண்ணெயும் வைத்திருந்தான். ஒரு ராத்திரி கீழே சொல்லுகிற விதமாக யோசிக்கத்தொடங்கினான். “இந்தத் தேனும் வெண்ணெயும் விற்றுக் கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிப்பேன். அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு பத்து வெள்ளாடு வாங்குவேன். ஐந்துமாதத்தில்



இருபது ஆடாகும். இந்துவருஷத்தில் நானூறாகும். அவைகளை விற்று நூறுபடி வாங்குவேன். அவைகளைக்கொண்டு நிலம்வாங்கிப் பயிரிடுவேன்; கன்றும் தானியமும் விற்று இந்துவருஷத்தில் பணம் சேர்த்து நான்கு தாழ்வாரமுள்ள சொர்னகசிதமான வீட்டைக்கட்டி வேலைக்காரரை நியமித்து சுவியாணம் செய்துகொள்ளுவேன். பின்னாபிறக்கும். அதற்கு அழகனென்று பெயரிடுவேன். தகுந்த வயதுவந்தபின்பு அவனைப் படிக்கவைப்பேன். படிக்காமல் சோம்பலாயிருந்தால் இந்தக் கம்பினால் அடிப்பேன்." இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு அருகிலிருந்த தடியை எடுத்து ஜாடியை உடைக்கவே தேனும் வெண்ணெயும் சிந்தி அவன் தாடி நனைந்தது.

இந்தக் கதை ஸத்தின்பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அதை இங்கிலீஷிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதைக் கீழே சொல்லுவோம்.

முற்காலத்தில் ஒரு ஸ்திரீ தன் மகனிடத்தில் ஒரு பாணைபாலைக்கொடுத்துப் பட்டணத்தில் விற்றுவரும்படிச் சொன்னாள். விற்றுவரும்போது வழியில் ஒரு அகழின் அருகில் களையாற உட்காந்து ஆலோசிக்கத்தொடங்கினாள். பால் விற்ற பணத்தைக்கொண்டு ஒரு பெட்டைக்கோழிவாங்கி அது குஞ்சுபொரித்துக் குஞ்சுகள் பெரிதானபின்பு அவற்றை விற்றுப் பன்றிவாங்கி, பின்பு பன்றியை விற்று ஆடும், ஆட்டை விற்று மாடும் வாங்கி இப்படியாக இறுதியில் திரண்டபணம் சம்பாதித்துப் பெரியமனுஷன் ஒருவனை விவாகம்செய்துகொள்ளுவேன். விவாகச்சடங்கு முடிப்பதற்கு நானும் மாப்பிள்ளையும் குதினாயேறிக் கோவிலுக்குப் போவோம். குதினையைச் சிக்கிரமாகப் போகும்படிக் காலாறுதைப்பேன் என்று காலைத் தனாயிலூணவே கால் நழுவி அருகிலிருந்த அகழியில் தான் பால்குடத்தோடு விழுந்தாள்.

இவ்வாறாக வடமொழியில் உள்ள கதைகள். வெளித்தேசங்களுக்குப் போய் உருமாறி வழங்கிவருகின்றன. இதைப்போன்ற கதைகள் இன்னும் பல உண்டு. அவைகளில் ஒன்றைக் கீழே சொல்லுகிறோம். அது எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லாப் பாஷைகளிலும் காணப்படும்.

ஒருவனை ஒரு சிங்கம் தொடர்ந்தது. அதைப்பார்த்து அவன் தப்பி ஓடும்போது வழியிலிருந்த ஒரு பள்ளத்தில் விழுந்தான். விழும்போது பள்ளத்தின் பக்கத்தில் முளைத்திருந்த ஒரு சிறு மரத்தை இரண்டு கையினாலும் தாவிப் பிடித்துக்கொண்டான். மரத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்மீது நிற்கையில் சிங்கத்தினிடத்திலிருந்து தப்பிக்கொண்டதாக நினைத்தான். இப்படியிருக்கும்போது தான் பற்றியிருந்த மரத்தின்வேரை இரண்டு பெருச்சாளிகள் பறிப்பதைப் பார்த்தான். அவைகளில் ஒன்று

வெள்ளை, மற்றொன்று கறுப்பு. பள்ளத்தின் கீழே பார்த்தபோது அங்கே ஒரு பைசாசு அவனை விழுங்க வாயைத் திறந்துகொண்டு இருக்கக்கண்டான். அவன் கால்வைத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தபோது அங்கே ஐந்து பாம்புகள் தலையை நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. மேலே பார்த்தான், மரத்தின் உச்சியிலிருந்து தேன் சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. உடனே சிங்கத்தையும், பைசாசையும், பெருச்சாளியையும், பாம்பையும் மறந்துவிட்டுச் சொட்டிக்கொண்டிருக்கிற தேனைச் சாப்பிடுவதற்கு யத்தினஞ்செய்தான்.

இந்தக் கதையில் சொல்லிய சிங்கமென்பது இயமன்; பள்ளமென்பது இவ்வுலகம்; சிறுமரம் நமது ஆயுட்காலம்; அதைத்தான் இரவும் பகலுமாகிய பெருச்சாளிகள் பறிக்கின்றன. ஐந்து பாம்பும் பஞ்சபூதம்; பைசாசு என்பது நாகம். இவைகளை யெல்லாம் மறந்து மனிதர் அல்பசுகத்தைத் தேடுகிறார்கள் என்பது கதையின் கருத்து.

இதைப்போன்ற வெளித்தேசம்போன வடமொழிக் கதைகள் பல. அக்கதைகளில் யாவரும் தெரிந்து அனுசரிக்கத்தக்க புத்தி மதி சொல்லியிருக்கின்றமையால், அவை வாலிபரும் விருத்தரும், தனிகரும் தரித்திரருமாகிய எல்லோர் கருத்திலும் நிலைபெற்று வழங்கிவருகின்றன.



### குரங்குப்பாலம்.

தென் அமெரிக்காவில் ஒருவகைக் குரங்குகள் இருக்கின்றன. அவை கொஞ்சம் செம்மைகலந்த ஊதாநிறமுள்ள உடம்பும் தோள்களும், கொஞ்சம் பிரகாசமுள்ள வயிறும், திசைகளும் நீலங்கலந்த கறுப்பு நிறமுமுள்ள முகமும் உடையவைகளாகி ஏறக்குறைய சிழமனிதன்போலிருக்கும். அவைகளின் உடம்பில் நீண்ட மயிர்கள் நிறைந்திருப்பதால் கரடிகள் போல் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு வால்தவிர மற்ற உடல் மூன்றடி நீளமுள்ளது. வாலோ வெகு நீட்சியும் வலிமையுமுள்ளது. அந்தக் குரங்குகள் ஒருநாள் கூட்டம்கூடி ஆமெஜான் என்னும் ஆற்றுக்கு அடுத்த ஒரு ஓடையண்டை வரக்கண்டோம். அவைகளில் சில அந்த ஓடைக்கரையிலிருந்த ஒரு பெரிய மரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டன. அங்குள்ள மரங்களுக்கெல்லாம் அது அதி உன்னதமான மரமாகையால், அம் மரத்து துனியில் ஏறிநின்ற குரங்குகள் வெகுதூரத்தினின்றும் காணத்தக்கவைகளாயிருந்தன. அந்தக்கூட்டத்தில் சுமார் 50 குரங்குகள் இருக்கலாம். அவைகளுள் பெரிய குரங்கொன்று அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைவகைக் காணப்பட்டது. அவைகளுள் அநே

கம் பெண்குரங்குகள். வெகுவாய் எல்லாவற்றிற்கும் குட்டிகளிருந்தன. அவை அக்குட்டிகளைத் தங்கள் முதுகின்மேல் தூக்கிக்கொண்டு வந்தன. அந்தக் குட்டிகளெல்லாம் தம் முன்னிரண்டு கைகளால் தாயின் கழுத்தையும், பின்னம் கைகளால் அவைகளின் வயிற்றையும் கட்டிக்கொண்டு தாயின் முதுகின்மேல் சுகமாய்ப் படுத்திருந்தன. அக்குட்டிகள் அப்படி நிர்ப்பயமாய் முதுகுகளின்மேல் படுத்திருப்பதற்கு முக்கியமான சாதனம் வரல்தான். அந்தக் குட்டிகள் தாம் அதைவிட்டு ஒருபோதும் கீழே விழுந்துபோகாதபடி தமது வாலின் துனியால் தாயின் அடிவாலைச் சுற்றிக்கொள்ளுகின்றன. அவை அவ்வளவு உறுதியாய்க் கட்டிக்கொள்ளாவிட்டால் தாய்க்குரங்குகள் அதிக வேகமாய் ஓடும்போதும், ஒரு மரத்தினின்றும் மற்றொரு மரத்திற்குத் தாவும்தோதும் எப்படி நிலையாய் நிற்கமாட்டும்?

அந்த ஓடையின் கரையண்டை வந்தவுடனே அதைக்கண்டு அந்தக் குரங்குகளெல்லாம் இடிவிழுந்துபோயின. அந்த ஆமெஜான் ஆற்றோமாய் இன்னும் வெகுதூரம் போகவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு அவை வந்துகொண்டிருக்கையில் இந்த ஓடை குறுக்கே தடுத்துவிட்டதே. அந்த ஓடை அவைகளின் வழியில் குறுக்கே வருகின்றதனால் அதைக் கடந்துபோகக் கூடவில்லை. நீர்திப் போவதற்கென்னவென்று கேட்கிறீர்களோ? தண்ணீரிடத்தில் அவைகளுக்கு இருக்கிற திகில் மற்றெதற்கு உண்டு? பூனைகளுக்குக்கூடத் தண்ணீரிடத்தில் அவ்வளவு திகிலில்லை. மேலும் பூனை தண்ணீரில் நீர்திப்போகமாட்டும். அந்தமாதிரிக் குரங்குகளோ நீர்தமாட்டாது. ஒருவேளை தெரியாமல் தண்ணீரில் இறங்கிவிடுமானால் மூழ்கிப்போம். யிசவும் அற்பமான தவளைமுதலியவைகளெல்லாம் வெகு நன்றாய் நீர்தக் கற்பித்திருக்க, இவ்வளவு பெரிய ஜந்து இயற்கையாய் நீர்தக் கற்பிக்கப்படாமலிருப்பது என்ன புதுமைபாடுங்கள்.

அப்போது அந்தக் குரங்குகள் இருந்த நிலையைப்பார்த்தால் அந்த ஓடையைக்கண்டு மனக்கலக்கமுற்றவைபோல் காணப்பட்டன. அதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்வதற்காக மேலே சொன்ன பெரிய மரத்தின்மேல் கூட்டங்கூடின. ஒரு பெருங்கிளையில் தலைக்குரங்கு உட்காந்து கை தலை வால் முதலியவைகளால் அபிநயித்துக்கொண்டு அவ்வழியாய்ப் போகிறவர்கள் பார்த்து ஆனந்திக்கும்படி வெகு விசித்திரமாய் வெகுநேரம் உரத்துப் பிரசங்கம் செய்தது. அப்படி யாவரும் ஆச்சரியப்படும்படி அந்தப் பெரும்குரங்கு தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லி முடிக்குமளவும் மற்றவை ஒன்றும் வாயைத் திறக்கவேயில்லை. அந்தக் குரங்குகளின் ஆலோசனைச் சபை அரசர்களுடைய மந்திராலோசனைச் சபைபோல் அவ்வளவு ஒழுங்கும் அமைதியும் உடையதாயிருந்தது. அந்

தப் பெருங்குரங்கு பிரசங்கித்தபோது ஏதாவது இரண்டொரு குட்டிகள் கூவத்தலைப்பட்டால் அப்போது தாய்க்குரங்கு அதைக் கையால் குத்தியாவது தன்னுடம்பை உரப்பாய் அசைத்தாவது அதை அடக்கிக் கிடும். அந்தப் பெருங்குரங்கு தன் கருத்தைச் சொல்லி முடித்தவுடனே அந்த ஒழுங்கு போய்விட்டது. மற்றவை களெல்லாம் கலகலவென்று கூவத்தலைப்பட்டன. அதைப்பார்த்தால் ஒவ்வொன்றுக்கும் அதற்குமேல் சொல்லவேண்டிய விஷயம் கொஞ்சமிருப்பதுபோல் தோன்றியது. அப்போது அந்தக் கூச்சல் சக்கரங்களுக்கு வேண்டிமளவு எண்ணெய்போடப்பெறாத பல வண்டிகள் ஒருமிக்க ஒடுவதால் உண்டாகும் சத்தம்போலிருந்தது. மறுபடியும் அந்தத் தலைக்குரங்கு நிச்சப்தமாயிருக்கும்படி கட்டளையிட்டது. உடனே எல்லாம் முன்போலவே நிச்சப்தமாய்ப்போயின.

இந்தத்தடவை அந்தத் தலைக்குரங்கு பேசினது அப்போது நடத்தவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றினதாய்த் தோன்றிற்று. அதாவது, அந்த ஒடையைக் கடப்பதைப்பற்றினதாயிருந்தது. அது பேசும்போது அந்தத் திசையைக் காட்டிக்காட்டிப் பேசவே, மற்றவைகளெல்லாம் அந்தத் திக்கிலேயே கண்ணாய் அது சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அந்தக் குரங்குகள் ஏறி ஆலோசனைசெய்துகொண்டிருந்த மரம் அந்த ஒடைக்கரைமேலிருந்தது. இன்னும் அவ்வோடைக்குச்சமீபத்தில் சில மரங்கள் உளவாயினும் அவையெல்லாம் அதைப்போல் அவ்வளவு உயர்ந்தும் அந்த ஒடையில் கொஞ்சதூரம்வரையில் பரவியும் இருக்கவில்லை. அதன் அக்கரையிலும் அதேமாதிரியான மரமொன்றிருந்தது. மிக்க உயர்ந்ததும் பார்துமிருந்த அவ்விரண்டு மரங்களுடைய கிளைகளுக்கு நடுவே சுமார் இருபது அடி வெளியிருக்கலாம். அவ்விரண்டு மரங்களுடைய அவைகள் கவனித்துக்கொண்டிருந்தன. அப்போது அவைகளை யாராவது பார்த்தால் அவை அதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனவென்றும், அவ்விரண்டு துனிக்கிளைகளுக்கும் நடுவினுள்ள தூரத்தைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டிருந்தனவென்றும் நன்றாய்ச் சொல்லமாட்டுவார்கள். ஏன் அப்படிச்செய்தன? அவை அவ்வளவுதூரம் எழும்பித் தரவுமென்று நாம் ஒருபோதும் எண்ணக்கூடாது. சக்கையில்லாத ஜந்துக்களொன்றுக்கும் இந்த மரத்திலிருந்து அந்த மரத்திற்குத் தாவிப்போக வல்லமையிருக்கமாட்டாது.

கடைசியில் அந்தத் தலைக்குரங்கு ஒரு கட்டளையிட்டதைக்கேட்டு அவைகளுள் பலத்த பெருங்குரங்குகள் அநேகம் அம்மரத்துறையில் வந்து சேர்ந்தன. பின்னும் கொஞ்சநேரம் நிதானித்த பின்பு அவையெல்லாம் அந்த ஒடைக்கு நேரே குறுக்காகப்படர்ந்த ஒரு பெருங்கிளைறையில் போய்ச்சேர்ந்தன. அவ்வளவுதூரம்

சூறுக்கே நீண்டகிளை வேறொன்றுமில்லை. அந்தக் கிளைநுனியில்போய்ச் சேர்ந்தவுடன் அவைகளுள் ப்லத்த குாங்கொன்று அந்தக் கிளையில் வாலேச்சுற்றிக்கொண்டு தலைகீழாய்த் தொங்கிறது. மற்றொன்று தன் உரத்தவாலே அதன் முன்னம்கைகளிலும் கழுத்திலும் சுற்றிக்கொண்டு அதன் கீழே தொங்கிறது. மூன்றாவதொன்று இரண்டாவது குாங்கின் கழுத்திலே தன் வாலேச் சுற்றிக்கொண்டு தலைகீழாய் நின்றது. நான்காவதும் அப்படியே செய்தது. இப்படியே அம்மரக் கிளையின் நுனியிலிருந்து அடிவரையில் ஒரு பெரிய குாங்குச் சங்கிலி தொங்குகிறவரையில் ஒன்றின் கழுத்தையொன்று வாலினால் சுற்றிக்கொண்டு தலைகீழாய்த் தொங்கின. இவ்வாறு அந்தச் சங்கிலி ஏற்பட்டபின்பு அவைகள் அம்மரக்கிளையிலுதைந்து கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் கடிகாயந்திரத்தில் ஆடும் லம்பம்போல ஆடத் தலைப்பட்டன. வரவர அந்த ஆட்டம் அதிகமாய்க்கொண்டேவந்தது. கடைசியில் நல்ல வேகமுண்டாகி அந்தச் சங்கிலியின் நுனியிலே தொங்குகிற குாங்கு எதிர்க்கரையிலிருந்த மரத்தின் நுனிக்கிளையை எட்டும்படியாயிற்று. அப்படியே இரண்டுமூன்றுதடவை ஆடி அந்தக் கிளையைத் தான் பிடித்துக்கொள்ளலாமென்று தனக்குள்ளே நிச்சயமாய்த் தோன்றினவுடன் அந்தக் குாங்கு அக்கிளையேல் பாய்ந்து தன் நான்கு கைகளாலும் அந்தக் கிளையை நன்றாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது.

இத்தனைநாழிகை ஆடிக்கொண்டிருந்த ஊசலாட்டம் இப்போது நின்றுபோய் அந்த ஓடைக்குமேலே அவ்விரண்டு மரக்கிளைகளுக்கும் நடுவே ஒரு குாங்குப் பாலம்போலாயிற்று. இந்நேரமளவும் அந்தப் பெருங்குாங்குகள் செய்யும் விநோதத்தை வாயைத்திறவாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெருங்குட்டமானது அந்தப்பாலம் கட்டிமுடிந்தவுடன் சந்தோஷத்தால் கலகலவென்று தன் இஷ்டப்படி கூவத்தலைப்பட்டது.

இவ்வாறு தன் ஆலோசனையின்படி பாலம் கட்டிமுடிந்தபின் அந்தத் தலைக்குாங்கானது தன் கூச்சலாலும் அபிரயங்களாலும் அதைக் கடந்துபோம்படி மற்றவைகளுக்குக் கட்டளையிட்டன. அதைக்கேட்டு இரண்டொரு பெருங்குாங்கு அந்தப் பாலம் உறுதியாயிருக்கிறதோ இல்லையோவென்று பரிசோதித்துக்கொண்டே முதலில் அதன்மேல் நடந்துபோயின. அதன்பின் தாய்க்குாங்குகள் தங்குட்டிகளோடு தாண்டிப்போயின. மற்றவைகளெல்லாம் அதைப் பின்தொடர்ந்துபோயின.

இது பார்ப்போர்களுக்கு வெகு விநோதமான காட்சி. அதைக் கடந்துபோம்போது அவைகள் செய்த குாங்குசேஷ்டையைக் கேட்டால் யாவரும் சிரிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். பாலமாயிருந்த குாங்குகளெல்லாம் தம்மேல் நடந்துபோனவைகளை ஒவ்வொன்றையும் கால்களிலும் வாலிலும் அடிக்கடி கடிக்கத் தலைப்பட்டன.

இவ்வகையாய் அவைகளுக்கு எசமானனாயிருந்த அந்தக் குரங்குச் சேனையெல்லாம் கடந்துபோனபின்பு கடைசியில் தலைக் குரங்கு ஒரு பெரும்செல்வன்போல வெகு கம்பீரமாய் நடந்து போக ஆரம்பித்தது. அதைக் கடிக்கும்படியான தைரியம் ஒன்றுக்குமில்லை. ஆதலால் அந்தத் தலைக்குரங்குமாதிரம் யாதொரு தொந்தரையுமின்றி அக்கரைபோய்ச் சேர்ந்தது.

இப்போது பாலமாக இரண்டுமாத்நினைவிடிலே தொங்குகிற குரங்குகள்தவிர மற்றவைகளெல்லாம் அந்த ஓடையைக் கடந்து அக்கரைபோய்ச் சேர்ந்தனவல்லவா? அப்படி சங்கிலியாயிருக்கிற குரங்குகள் விடுபட்டுப்போகிற விதமென்ன? ஆனாலொன்று; தன் நான்கு கைகளாலும் மர்க்கினையை உறுதியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற குரங்குமாதிரம் தன் வாலைக் கழற்றிக்கொண்டு அப்படியே ஏறிப்போய்விடலாம். அப்படியாயின், அந்தச் சங்கிலி முன்போலவே இக்கரைவந்து சேருமே! ஆதலால் இப்போது பாலமாயிருக்கப்பட்டவை அக்கரைபோய்ச் சேருகிறவிதமென்னவோ? கடைசியாய் இக்கரையில் கிளையில் வாலைச்சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற குரங்கானது அந்தக் கிளையினின்றும் தன் வாலை வாங்கிக்கொள்ளவே அந்தப் பாலமானது எதிர்க்கரையின் மர்க்கினையிலிருந்து கீழே சங்கிலிபோல் தொங்கிற்று. இனி அவைகள் இறங்கிப்போவது எளிதுதானே. ஒவ்வொன்றாய் விடுபட்டுக் குதித்து ஓடிப்போயின.



### விட்டுக்குவெளியில் ஆகாயம் எப்படி சுத்தமாயிருக்கின்றது?



நாம் மூச்சுக்கொடுக்கிற கெட்டகாற்றினால் நமது விடுகளிலுள்ள நல்லகாற்று வெகு துரிதத்தில் கெட்டுப்போகின்றதே; அதுபோலவே இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜீவஜந்துக்களெல்லாம் ஆகாயத்திலுள்ள சுவாஸவாயுவை உட்கொண்டு கெட்டகாற்றை வெளியே விடுவதனால் ஆகாயமெல்லாம் கொஞ்சக்காலத்தில் கெட்டுப்போகவேண்டுமல்லவா? அப்படிப் போகாமலிருக்கின்றதே அதென்னவென்று நாம் ஒருவேளை ஆச்சரியப்படலாம். ஏனெனில், தமது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள சுவாஸவாயு அவசியமாய் வேண்டுவது மனிதர்களுக்குமாதிரமேயல்ல, லகலமான ஜீவஜந்துக்களுக்கும் வேண்டுவதுதான். ஆடுமாடுமுதலிய பெரிய ஜந்துக்களுக்கு எவ்வளவு சுவாஸவாயு அவசியமோ அவ்வளவு சிறிய பாழிகளில் வாஸம்பண்ணுகிற புழுமுதலியவைகளுக்கும்

வேண்டும். அவைகளுக்கு அந்தப் பாழிகளின் வழியாய் அவ்வளவு நல்லகாற்று கிடைக்காவிட்டால் அவைகள் உடனே இறந்துபோம். ஜலத்தில் தங்களுக்கு வேண்டிய காற்று இராவிட்டால் மீன்முதலிய ஜலஜந்துக்களும் பிழைக்கிரா.

எப்போதும் சுவாஸவாயுவையே பிராணாதாரமாகக்கொண்ட ஜந்துக்கள் இவ்வளவென்று மனதினால் நிதானித்துப்பார்க்க யாரால் முடியும்! அநேகமாயிரம் மனிதர்களும், அநேகம்கோடி மிருகங்களும், பक्षிகளும், பூச்சிகளும், நீர்வாழ்ஜந்துக்களும் இப்பூமியில் வாஸமாயிருக்கின்றன. ஆயினும் சுவாஸவாயு அவைகளுக்கு ஒருபோதும் போதாமற்போகிறதென்பதில்லை. எல்லா ஜீவன்களுக்கும் உட்கொள்ள சுவாஸவாயு ஒருபோதும் குறைவுபடாதபடி அவ்வளவு விசாலமான ஆகாயத்தைக் கடவுள் படைத்திருக்கிறார்.

24,000 மைல் சுற்றளவுள்ள இந்தப் பூமியைச்சுற்றிலும் தரையிலிருந்து மேலே 40 மைல்வகையில் வாயுமண்டலம் அளவியிருக்கிறதென்று நிதானிக்கிறார்கள். ஆதலால் இப்பூமியில் வாழுகின்ற ஸகலமான ஜந்துக்களும் யாதொரு வேறுபாடும் உண்டாகாதபடிக்குப் பதினாயிரம் வருஷம்வகையில் சுவாஸவாயுவை ஆகரிவித்துக்கொண்டிருக்கலாமென்று சொல்லும்படி அவ்வளவு வாயு பூமியைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

சுவாஸவாயு ஒருபோதும் குறைவுபடாமல் இருப்பதற்கு மற்றொரு காரணமுண்டு. செடி சிட்டு, புற்பூண்டுமுதலிய விருக்ஷவகைகளெல்லாம் முளைத்து பிராணிகளைப்போலவே வளர்கின்றனவே; அவைகளும் பிராணிகளைப்போலவே ஆகாரத்தினாலும், ஒருவகையான வாயுவை உட்கொண்டு மற்றொன்றை வெளியே தள்ளுவதாலுமே ஜீவித்திருக்கின்றன. அவை வேரினால் இரையை உறிந்துகொள்கின்றன. மேற்பட்டடையிலுள்ள சிறியாந்திரங்களால் மூச்சுவிடுகின்றன.

நமது தேகத்திலுள்ள அழுக்குகளோடு கலந்து கெட்டுப்போய் நாம்வெளியே விட்டுவிட்ட மூச்சுக்காற்றுதான் செடிகளைப் பிழைப்பித்து வளரச்செய்கின்றன. ஆதலால் பிராணிகள் வெளியே விட்டு விட்ட மூச்சுக்காற்றை விருட்சவகைகள் உட்கொள்ளுகின்றன. மறுபடி அவை வெளியே விடுகிற காற்றோ பிராணிகளுக்கு ஜீவாதாரமான சுவாஸவாயுவாகின்றன.

இப்படி பிராணிகளும் செடிகளும் பிழைத்திருக்க ஒன்றுக்கொன்று ஒத்தாசை செய்துகொள்ளும்படி படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காய்களும் கனிகளும் நீமக்கு உணவாய்தவவுவதுமன்றி, நமக்குப் பிராணாதாரமான சுவாஸவாயு உண்டாவதற்கும் காரணமாயிருக்கின்றன பாருங்கள்.

நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள வாயுமண்டலம் காற்றடிப்பதனாலும் சுத்தமாகின்றது. காற்றானது வாயுமண்டலத்தை ஒரிடத்தில் ஸ்தப்தமாயிருக்கவொட்டாமல் ஒரிடத்திலிருந்து மற்றொரிடத்திற்கு மாற்றி ஆரோக்கியமாக்குகின்றது. ஒரிடத்திலுள்ள வாயுமண்டலம் அசுத்தமாய்ப் போய்விட்டால் சமுத்திரத்தினின்றும்வந்து அல்லது பிராணி சஞ்சாரமில்லாதவிடங்களினின்றும்வந்து வருகிற காற்றின் பிரவாகும் அதை அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகின்றது.

வாயுமண்டலத்தை நாம் பார்க்கக்கூடுமானால் அதில் எப்போதும் கடல்போல அலை ஒடிக்கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். அந்த அலைகள் நாம் உணரும்படி அவ்வளவு உரத்ததாயிருக்குமானால் அப்போது நாம் அதைக் காற்றென்கிறோம். இப்படி எப்போதும் அது அசைந்துகொண்டு இருப்பதனாலேதான் வாயுமண்டலம் ஒரிடத்திலேயே நிலையாத் தங்கி பிராணிகளுடைய சுவாஸக்காற்றினால் கெட்டுப்போகாமலிருக்கின்றது.

வாயுமண்டலம் நமது பிராணனுக்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருப்பது இருக்கட்டும்; அது எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றது. மாசமுறுவற்று அதிநிர்மலமாயிருக்கிறநாளில், நீலவண்ணத்தோடு பூமியைக் கூடாரம்போலக் கவிழ்ந்துகொண்டிருக்கிற ஆகாயத்தைவிட உற்சாகத்தை உண்டாக்குவது வேறென்ன? மழைகாலங்களில் வெள்ளப்பாசுவும் சிவப்பாசுவும் கரைகட்டிக் கன்னங்கறேலென்று ஆகாயத்தைக் கவர்ந்துகொண்டிருக்கும் மேகங்களைவிட மிக்க கம்பீரமானவை வேறென்ன?

இந்த அதிவிசாலமான பூதமாகிய ஆகாயமானது அதிக வலிமையுள்ளதாயும் புயலடிக்கும்போது அதிபயங்கரமாயும் இருப்பினும் சாதாரணமாய் அற்பமான சிறுஜந்துக்கள்கூட சுகமாய்ப் பறக்கும்படி அவ்வளவு அடக்கமும் அமைதியும் உள்ளது. ஆயினும் அதனால் ஜீவித்துவருகிற பிராணிகளுக்கு வெகுவாய் அப்படிப்பட்டவஸ்து ஒன்று உண்டென்பதே தெரியாது. வாயுமண்டலமென்பது ஒன்று இராவிட்டால் ஆகாயத்திலாவது பூமியிலாவது ஒரு வஸ்துவும் ஒரு நிமிஷங்கூட நமது உயிரைத்தாங்கமாட்டாதாகையால், அப்படி நமது கண்ணுக்குத் தெரியாமலே நமது பிராணனைத் தாங்குகிற பூதமொன்று உண்டென்று நாம் நம்பவேண்டுவது அவசியமன்றோ?





இக்காலத்துப் பெண்கள் கற்கும் கல்வி.

நமது தேசத்துப் பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பது மிகவும் அவசியமானதென்று அதற்காக அங்கங்கே பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் சிலாசிக்கத்தருந்த விஷயமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தத் தேசத்துப் பெண்கள் இத்தனைநாளாய் தெரியாதவர்களாயிருந்தே காலத்தைப் போக்கிவிட்டார்கள். தெரியாமையினால் எத்தனையோ பிசுருகள் நேரிடுகின்றன; குழந்தைகளைச் செம்மையாய்ப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதுகூட இப்படி என்று நன்றாய்த் தெரியாது. பெண்பிள்ளைகள் படித்தவர்களாயிருந்தால் குழந்தைகளுக்கு வீட்டிலேயே விளையாட்டாய் எவ்வளவு விஷயங்களைத் தெரிவித்துவிடலாம்? அதன்பிறகு அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போம்போது மேலான விஷயங்களை அறிவது வெகு எளிதாய்த் தோன்றுமல்லவா? இது ஒரு பெரிய குறையாய்த் தோன்றாவிட்டாலும் தாழ்ந்த ஜாதிப்பெண்கள் அநேகர் நடுத்தெருவில் நின்றுகொண்டு காதிக்கேட்க வழங்காமல் வாயில்வந்தபடி திட்டத் தலைப்படுகிறார்களே; இதைக்காட்டிலும் பெருத்த குறை வேறென்ன? விவேகம் கொஞ்சமாகிலும் இருந்தாலல்லாமல் நல்லது இன்னது, கெட்டது இன்னது, ஆவது இன்னது, ஆகாதது இன்னது என்று அறிவது கூடாது. இனியாகிலும் நமது தேசத்தில் நாகரீகம் வரவர முற்றிநாம் மேன்மேலும் பற்பல விஷயங்களில் அபிவிருத்தியடைந்து வருகிறோமென்பதற்கு அடையாளமாய்ப் பெண்களைச் சீரான நிலைமைக்குக் கொண்டுவருவது மேன்மையானகாரியமே. கல்வியானது மடமை என்னும் இருளைப்போக்கி ஞானமென்னும் வெளிச்சத்தை உண்டிபண்ணுமாகையால், பெண்களும் கல்வியின்பயனை அடையச்செய்வது அவசியந்தான்.

பெண்களுக்குக் கல்வியினால் விவேகமுண்டாகுமென்றாலும், அதனால் தீமைகளும் பல உண்டாகின்றன. அப்படியொன்றும் விளையாதபடி நாம் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்போது அவர்களுக்குக் கல்விகற்பிக்கச் செய்திருக்கிற ஏற்பாடானது சில விஷயங்களில் கேட்டைத்தரத்தக்கினதாகக் காண்கிறது. அச்சம்

நாணம் முதலான குணங்கள் பெண்களுக்கு இயல்பானவை; அவைகள் ஸ்ரீர்ணமாயிருப்பதே பெண்தன்மைக்கு லட்சணம்; இந்தக்காலத்தில் படிக்கத்தொடங்குகிற பெண்களினிடத்தில் அந்தக் குணங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அற்றுப்போவதாகத் தோன்றுகின்றன. ஒரொழுத்து இரண்டொழுத்து செம்மையாய்த் தெரிவதற்கு முன்னமே நாம்தான் படிக்கிறோமென்று கர்வங்கொண்டு அடக்கம் என்பது கொஞ்சமுமின்றி ஆண்பிள்ளைகளைப்போல இருக்கத்தலைப்படுகிறார்கள். படிப்பு படிப்பு என்கிற சாக்ஷினால் நியாயமாய்க் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய வேலைகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறதில்லை. படித்தாலென்ன, அவசியமாய்த் தெரியவேண்டிய விட்டுவேலைகள் தெரியாமலிருக்கவேண்டுமோ? தாங்கள் என்னென்ன மாதிரியாய் இருக்கவேண்டுமோ, என்னென்ன காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவைகளை நன்றாயறிந்து நடக்கவேண்டியபடி நடந்து, செய்யவேண்டியபடி செய்துவருவதற்காகவே பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி உபயோகப்படவேண்டும்; அப்படியின்றித்தீராமல் செய்யவேண்டியதையும், செய்யத்தெரியாமல் இயல்பாயுள்ள லட்சணங்களுக்கும் லோபம்வரும்படி செய்வதற்கான கல்வி என்ன கல்வி? எவ்வளவுமட்டுந்தெரிவது நலமோ அவ்வளவுமட்டுந்தான் தெரியத்தக்கது. சில விஷயங்கள் தெரியாமலேயிருப்பது நல்லது; வயது வந்தபிறகு தெரியவேண்டியவை பாலியத்தில் தெரிவது பிசகு, கல்விகற்பதே பெரிதல்ல, அவாவர்களுக்குத் தக்கபடி நல்லதுமுண்டு கெட்டதுமுண்டு; பின்னதைத் தள்ளி முன்னதையே தழுவிக்கொள்ளவேண்டும். கல்விகற்பதனால் இந்தக்காலத்துப் பெண்களுடைய நடத்தையும் மாதிரியும் பேதப்படவேண்டுமென்பதென்ன! முன்காலத்துப் பெண்களினிடத்தில் ஏதாவது குற்றம் உளதானால் தெரியாமை என்பதொன்றேதவிர, அவர்களுக்கு அடுத்த ஒழுக்கங்களினின்றும் பிசகினார்களென்பதில்லை. இந்தக் காலத்துப்பெண்களோ கல்வியென்னும் ஆதரவைக்கொண்டு மற்ற முக்கியமான விஷயங்களை மறந்துவிடுகிறார்கள். இப்போது கல்வியினால் உண்டாகும் வெளிச்சமானது முன்னிருந்த குணங்களையும் ஒழுக்கங்களையும் சீர்திருத்தி பிரகாசிக்கும்படி செய்யவேண்டும்; அப்படியில்லாமல் கல்வியினால் உள்ளதும் போகும்படியாய் விடுமாயின், அப்படிப்பட்ட கல்வி கற்பிப்பதிற்பயனென்ன? இப்போது

நாம் கல்விசிற்பிக்கப்புகுவது அவர்களுக்கு முன்னிருந்த மடமை நீங்கிப் பெண்களுக்கு இயல்பான குணங்கள் இவை, பெண்கள் இவ்வகையாய் நடக்கவேண்டுமென்பதைத் தாங்களே அறிந்துகொண்டு நல்ல சீர்திருத்தமானவழிக்கு வந்துவிடுவார்களென்பதற்குத்தானே. ஆதலால் அங்கங்கே பெண்பிள்ளை பாடசாலைகள் ஏற்படுத்துகிற கனவான்களும் அப்பாடசாலைகளில் தலைமைப்புலமை நடாத்தும் உபாத்தியாயர்களும் இக்குறைகளைத் தாங்களே ஆராய்ந்தறிந்து இனி எல்லாப் பெண்களுக்கும் நல்லமாதிரிகள் படியும்படி தங்கள் பாடசாலைகளை நல்ல வழிக்குக் கொண்டுவருவார்களென்றும், இவ்வகையாய் நானாதேசங்களிலும் அங்கங்குள்ள கனவான்கள் பெண்கல்வியைப் பரவச்செய்வார்களென்றும் நம்பியிருக்கிறோம்.



## ஒரு கிழவரசனும் அவன் மூன்று பெண்களும்.

(தொடர்ச்சி.)

காந்தர்வதத்தை போனவுடனே அவள் சகோதரிகள் தங்கள் சுபாவத்திற்கு உரிய ராட்சஸகுணத்தை நன்றாய் வெளியிடத் தொடங்கினார்கள். தீயோருடைய பேச்சுக்கும் நடத்தைக்கும் வெகு வித்தியாசமுண்டல்லவா? அப்படியே ஒவ்வொருமாதம் ஒவ்வொரு மகளிடத்தில் இருப்பதாக மகாராஜன்செய்த ஏற்பாட்டின்படி முதல்மாதம் மூத்தமகளாகிய கேகவியின் வீட்டிலிருக்கையில், அவள் ஆதியில் சொன்ன வார்த்தைக்கு விரோதமாய் நடக்கத் தலைப்பட்டதை மகாராஜன் தெரிந்துகொண்டார். இந்தப் படுபாவியாகிய கேகவி தன் தகப்பன் போட்டுக்கொண்டிருந்த கிரீடத்தைக்கூட வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் பிடுங்கிக்கொண்டாள். அப்படியிருந்தும், அக்கிழவன் தான் இன்னும் அந்நாட்டுக் கதிபதியென்றெண்ணி வைத்துக்கொண்டிருந்த அரசர்க்குரிய சில அங்கங்களைப் பார்க்கையில் அவளுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. அதிலும் முக்கியமாய் அவளுக்குப் பரிவாரமாயிருந்த தூறு பிரபுக்களைப்பார்க்க அவளுக்கு வெகு சங்கடம் உண்டாய்விட்டது. தன் தகப்பனைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் முகஞ்சுளித்துக்கொள்ளுவாள். கிழவன் அவளோடு பேசவேண்டுமென்றால் தனக்கு உடம்பு அனுகூலமில்லையென்றாவது, அல்லது அவரைப் பாராமலிருக்கும்படியான வேறெந்தக் காரணங்களைப்பாறவது

சொல்லுவாள். இதனால் அக்கிழவனைப் பெருந்தசல்லியமாயும், அவர் பரிவாரங்களை விண்ணசெலவுக்குக் காரணமாயும் அவள் நினைத்திருந்தது வெளிப்பட்டது. அவளே இப்படி மரியாதைதப்பி நடப்பதைப் பார்த்தும், அவள் இரகசியமாய்ச்சொல்லும் வார்த்தைகளைக்கேட்டும் அவள் வேலைக்காரர்கள் கூட அவரை அலட்சியம் செய்து அவர் சொன்னவேலையைச் செய்யாமலும், சிலவேளை அவர் சொன்னதைக் கேளாதவர்போல் அவமதித்தும் வந்தார்கள். தம்முடைய தப்புக் களிதலும் பிடிவாதத்தினாலும் தாமே வருஷத்துக்கொள்ளும் சங்கடங்களை அறியாதவர்போல் வெகுகாலம் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பது மனிதற்கு இயல்பாகையால் தன் மகளுடைய நடத்தை மாறிப்போயிருந்தும் அதைப் பாராதவர்போல் மகராஜன் தன்னால் கூடியவரையில் பொறுத்துக்கொண்டுவந்தார்.

உண்மையான பக்தியும் சிரத்தையும் உள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு தீங்குசெய்தாலும் அவர் பிரியார். பொய்யுங் கபடமும் உள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு நன்மைசெய்தாலும் அவர் இணங்கி நடவார். அப்படியே உத்தமனாகிய சுவிக்கிரமன், அரசன் தன்னை ஊரைவிட்டுத்தூரத்தித் தன் தேசத்தில் அகப்பட்டால் கொல்வதாகச் சொல்லியிருந்தும் தன்னாலெஜமானாகிய மகராஜனுக்கு எப்பொழுதாவது சகாயமுண்டாகலாமென்று நினைத்து, வந்தது வாட்டுமென்று ஊரைவிட்டுப் போகாமலிருந்தான். விசேஷப்பிரயோசனத்தைச் செய்பவர்களுக்குச் சகாயமாக எவ்வளவு இழிவான காரியத்தைச் செய்தபோதிலும் அதில் குறைவில்லை. ஆகையால் அன்புள்ள எஜமானனிடத்தில் உண்மையான பிரீதியுள்ளவர்கள் மாறுவேடந்தரித்தாவது செய்யத்தகாத காரியங்களை எல்லாம் செய்கிறார்களென்று நினைத்து, உத்தமனாகிய சுவிக்கிரமன் தன் பெருமையையும் வேஷத்தையும் மறைத்து வேலைக்காரன் வேடம்பூண்டு, மகராஜனிடத்துக்கு வந்து: சாமி! என் பேர் கெங்கன். என்னை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளுவையா என்று வெள்ளையாயுங் கொச்சையாயுங் கேட்டான். இதை அரசன் கேட்டு, இவனுக்கு, கபடம் ருச்சிதமொன்றும் தெரியாது. ஆகையால்தான் இவன் இப்படிப் பேசுகிறான். நமக்கும் கபடமுள்ள வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் காதுபுளித்துப்போயிருக்கிறது. தூரத்திற் போவானேன்? நம்முடைய மூத்தமகனிடத்திலேயே பார்த்துவிட்டோம். ஆகையால் இவனை வைத்துக்கொண்டால் நல்லதென்று நினைத்து சம்பளத்தை ஏற்படுத்தித் தனக்கு மிகவும் வேண்டியவனாயும் பலபராக்கிரமசாலியாயுமிருந்த சுவிக்கிரமன் இவன் என்று சற்றுந் தெரிந்துகொள்ளாமலேயே வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டார்.

இப்படி கெங்கன் வேலைக்கமர்ந்தவுடனே எஜமானனிடத்தில் தனக்குள்ள பிரீதியை வெளிப்படுத்தச் சமயம்வாய்த்தது, அதா

வது. தான் வேலைக்கு அமர்ந்த நாளிலேயே கேகலி என்பவருடைய உக்கிராணக்காரன் அவள் இரகசியமாய்ச் செய்துர்ப்போதனையினால் மகாராஜனுக்கு எதிரில் உறுத்திப்பார்த்துந் தலைகொழுத்த பேச்சுகளைப் பேசியும் வெகு அலட்சியமாய் நடந்ததினால் எஜமானனுக்கு நேரிட்ட அவமானத்தைக் கண்டு பொறுக்காமல், கெக்கனென்பவன் அம்மரியாதையற்ற முறிப்பயலை முன்பின் பாராமல் நாயைப்போல் காலைவாரியடித்து தலைமறைவாகத் திரியும்படிசெய்தான். இந்த ஸகாயத்தைப் பார்க்கையில் மகாராஜனுக்குத் தன் வேலைக்காரனிடத்தில் விசேஷப் பிரீதியுண்டாய்விட்டது.

அன்றியும் அக்காலத்தில் மகாராஜாக்கள் பிரபுக்கள் இவர்களுடைய அரண்மனைகளில் லவுகீகவேலைகள் முடிந்தபின்பு வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்க அகசியக்காரர்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். அப்படியே மகாராஜனுக்கும் பிரத்தியேகமாய் அரண்மனையிருந்தபோது ஓர் அகசியக்காரன் இருந்தான். அவன் மிகவும் அற்ப உத்தியோகஸ்தனாயிருந்தபோதிலும்; தன் அந்தஸ்துக்குக் கூடியமட்டும் மகாராஜனிடத்தில் பிரீதிவைத்து ராஜ்யம் போய்விட்டபோதிலும் அவரை விடாமல் சுவிக்கிரமண்ப்போலவே அவரோடுகூட இருந்து, தன் சாதுரியமான வார்த்தைகளினால் அவருக்குச் சந்தோஷம் உண்டுபண்ணுவான். சிலவேளை மகாராஜனே! நீர் கிரீடத்தைக்கழற்றி உம்மிடத்தில் இருந்ததையெல்லாம் பெண்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டீரே. இப்படி யோசனையில்லாத காரியத்தை செய்யலாமாவென்று பரிகாசமாய்ச் சொல்லி,

மகிபிழைபார்வார்த்தை மதிப்புடனெண்ணிமுற்றும்  
தகுதியாமரணசெயல்லார் தந்தனம்மக்கட்கென்றே  
வெகுதயரும்நேயமும் வெருண்டனம்அவரோவென்னிவ்  
அகமகிழ்வெய்தித்தந்தை யருந்துயர்க்கிரங்காரந்தோ

என்று உருக்கமாய்ப் பாடுவான். இப்படி கேகலியென்பவளின் முன்னே கூட இவ்வகசியக்காரன் கபடமின்றித்தன் மனதிவிருப்பதை ஒன்றும் ஒளியாமல் அவள் புத்தியில் நன்றாயுறைக்கும்படி பரிகாசமாயும் சகிக்கக்கூடாததாயும் பலவார்த்தைகளைப் பேசித்தன் வாய்க்குவந்தபடி பழமொழிகளையும் சொல்லிப் பாட்டுகளையும் பாடுவான். இப்படி பரிகாசமாய்ப் பேசும்பொழுது அரசனைக்குறித்து ஆ! வேலிச்சிட்டென்று ஒரு குருவி இருக்கிறதல்லவா? அது குயிலின் முட்டைகளை குஞ்சுபொரித்து இறகுமுனைத்தோடிப்போகிறவரையிலும் வளர்க்கின்றது. அந்தக் குஞ்சுகள் பறந்தோடும்பொழுது வேலிச்சிட்டி பட்ட வருத்தத்திற்கு மாருக அதன் கழுத்தைக் கடித்துக் கொன்றுவிட்டு ஒடுகின்றனவல்லவா? இந்த மகாராஜன் தலையெழுந்தும் இப்படித்தானிருக்கிறது. இவருக்கு ராஜ்யமிருக்கிறவரையில் எல்லோருஞ் சொன்னபடி கேட்க

டுக் குதிரையின்பின் போகிற வண்டி யைப்போல் இருந்தார்கள். இப்பொழுதோ குதிரைக்குமுன் வண்டி போவதைப்போல் இருக்கிறது. இது பார்க்கிற கழுதைகளுக்கெல்லாம் பரிசாசந்தானே. இப்பொழுது மகாராஜன் எங்கேயிருக்கிறார். அவருடைய பெயர் மாத்திரம் இருக்கிறதென்று ஒளிக்காமல் தனக்குத் தோன்றியபடி பெல்லாம் அடிக்கடி சொல்லுவான். இதைக்கேட்டு, நீ இனிமேல் இப்படிப்பேசினால் உன்னைச் சவுக்காலடித்துத் தூரத்திவிடுவோமென்று இரண்டொருதடவை பயமுறுத்திக் கேகவியும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் சொன்னார்கள்.

தன்மீது யோசனையில்லாமல் பிரீதிவைத்த தந்தையினிடத்தில் கொஞ்சமேனும் விசுவாசமின்றி நாளுக்குநாள் மரியாதை குறைந்து அவர் அறியும்படியே பகிரங்கமாய் அவரை அலட்சியம்செய்துவந்த கேகவரி அவரைப்பார்த்து: ஐயா! உமக்கு நூறு பிரபுக்களே பரிவாரமாயிருக்கவேண்டும் என்பிராகில், நீர் என் அரண்மனையில் இருக்கச் சரிப்படாது. இத்தனைபேர் உமக்கேதுக்கு? அவர்களால் வீன்செலவேயன்றி பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. அன்றியும் என் வீட்டில் எப்பொழுதுபார்த்தாலும் சந்தடியும் விருந்துமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்களுையெல்லாம் தள்ளிவிட்டு உமக்குத் தகுந்தவர்களாயும், உம்மைப்போலவே வயதுசென்றவர்களாயும் இருப்பவர்களைமாத்திரம் வைத்துக்கொள்ளும்படி கோருகிறேன் என்று அச்சமில்லாமல் சொன்னான்.

இதைக்கேட்டு மகாராஜன் திடுக்கிட்டு, ஆ! இவள் பேசுவது உண்மையா, அல்லது இப்படிப் பிரியமற்றுப் பேசுகிறவள் நம்முடைய மகளா? நாம் ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து மகுடஞ்சூட்டியிருக்க, நம்முடைய வயதிற்கும் அந்தஸ்திற்கும் உரிய கவுரவத்தைப் பொறுக்காமல் நம்முடைய பரிவாரத்தைக் குறைக்கவேண்டுமென்று சொல்வாளாவென்று வெகு ஆச்சரியப்பட்டார். அப்படியிருந்தும் அவள் கூடாது. நீர் நான் சொன்னபடி செய்யவேண்டியதென்று பிடிவாதமாய்ச் சற்றும் மரியாதையற்றுப் பேசினதால், கிழவனாகிய மகாராஜனுக்குக் கோபம்மேவிட்டு, அடிபாதகி நீ ஒரு கெட்டுப்போன கழுஞ்சூ. என் பரிவாரத்திலுள்ள பிரபுக்கள் எப்பொழுதுபார்த்தாலும் சந்தடிசெய்கிறார்களென்று சொன்னையே, அது சுத்தப் பொய்யென்று கடுகித்துச்சொன்னார். அவர் சொன்னபடியே அவர் பரிவாரத்திலுள்ள பிரபுக்கள் மேன்மையான குணமும் நல்லொழுக்கமும் உடையவர்கள். யார்யாருக்கு எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அதை நன்றாய் அறிந்தவர்கள். கேகவரி சொன்னபடி சந்தடிசெய்வதிலும் விருந்திலும் பிரியமில்லாதவர்கள். ஆகையால், அவள் சொன்னது அவதூறுவார்த்தையெயன்றி உண்மையல்ல. உடனே மகாராஜன் தன் பரிவாரத்தைப்பார்த்து, நம்மு

டைய குதிகைகளைக் கொண்டுவாருங்கள்; நம்மிரண்டாவது மகளாகிய மந்தரையின் வீட்டுக்கு நாமெல்லோரும் போவோமென்று உத்தரவுசெய்து, ஆ! நன்றியற்றவர்கள் கல்லெஞ்சுடைய ராட்சதர்கள்; அதிலும் பிள்ளைகள் தாய்தந்தையிடத்தில் இப்படி இருப்பார்களாகில் அவர்கள் சமுத்திரத்திலுள்ள கோசமான ஜந்துக்களைக்காட்டிலும் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லித் தன் மூத்தமகளாகிய கேகலியைப்பார்த்து: உனக்குப் பிள்ளையில்லாமல் போகவேண்டியது. அன்றி இருந்தால் நீ என்னை அவமதித்தது போல் உன்னை அவமதிக்கும்வரைக்கும் நீ பிழைத்திருந்த நன்றியற்ற மக்களுடைய நடத்தை சர்ப்பத்தின் விஷப்பல்லிப்பார்க்கிலும் கொடியதென்று புத்தியிற்படும்படி அக்குழந்தை நடத்திக்காட்டுவதை நீ அறியவேண்டியதென்று கேட்டவர்கள் நடுங்கும்படி அதிகோசமான சாபங்கொடுத்தார். அப்பொழுது கேகலியின் கணவனாகிய சுமதி அரசனைப்பார்த்து: மகாராஜனே! நானும் உங்களுடைய மகனோடுசேர்ந்து உங்களுக்குத் துரோகஞ்செய்ததாய் நினைக்கவேண்டாமென்று உபசாரவார்த்தைசொல்லத் தொடங்குகையில், மகாராஜன் காதுகொடுத்துக்கேளாமல் வெருகோபங்கொண்டு குதிகைகளுக்கு ஜீனிபோடுவித்து இரண்டாவது மகளாகிய மந்தரையின் வீட்டைக்குறித்து பரிவாரத்துடன்போனார். அன்றியும் மகாராஜன்: ஐயோ! நம்முடைய மூன்றாவது மகளாகிய கார்தர்வதத்தை சொன்னதைத் தப்பாக நினைத்தோமே; அது தப்பாகுமா? அவள் சகோதரிகளுடைய நடத்தையைப்பார்க்கையில் கார்தர்வதத்தையைப்போல் உத்தமியில்லையென்று தோன்றுகிறதென்று துக்கித்து, மறுபடியும் நாமோ ஆண்பிள்ளை, அப்படியிருந்தும் நம்மை இந்த அற்பஜந்துவாகிய கேகலி இப்படித் துக்கப்பட்டு அலையும்படி மோசஞ்செய்தாள் அல்லவா? என்று வெட்கி விசனப்பட்டார்.

மகாராஜன் புறப்பட்டுப் போனகாலத்தில் மந்தரை அரசன்மனையில் கணவனோடு வெகு ஆடம்பரத்துடன் கொலுவிற்றிருந்தாள். அப்பொழுது மகாராஜன் தான் பரிவாரத்துடன்வந்து சேருவதற்கு முன்னமே தயாராயிருக்கும்பொருட்டுக் கெங்கனென்னும் வேலைக்காரனிடத்தில் கடிதமெழுதி அனுப்பினார். இப்படி செய்வதற்கு முன்னமே தன் தந்தை மனம்போனவழியெல்லாம் நடக்கிறனென்றும், அடிக்கடி கோபித்துக் கொள்ளுகிறனென்றும், அவனுடைய பெரிய பரிவாரத்தை வீட்டுக்குள் சேர்க்கவேண்டாமென்றும் கேகலி மந்தரைக்குக் கடிதமூலமாய்ச் சங்கதி தெரியப்படுத்தினார். இந்தச் சமர்ச்சாரங்கொண்டுவந்தவனும் கெங்கனென்பவனும் ஒன்றாய்வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்த மனிதனைக் கெங்கன்பார்த்து: இவன் முன்மரியாதையின்றி நடந்ததற்காக நாம் காலேவாரியடித்த உக்கிரரணக்காரனல்லவா? இவன் இப்பொழுது நம்மை அலட்சியமாய்ப்

பார்க்கிறான். ஆகையால், இவன் ஏதோ கெடுதிக் காக வந்திருக்கிறு  
 னென்று சந்தேகித்துத் திட்டி, வாடா ஒருகை பார்ப்போமென்றான்.  
 அதற்கவன் பின்னிடைந்ததனால் கெங்கனுக்குத் தன்னைமீறிக் கோ  
 பமுண்டாய் அவனைக் கைசலிக்க அடித்தான். கெட்ட சமாச்சா  
 ரங்கொண்டு வந்தவனையும், எப்பொழுதும் மித்திரபேதஞ் செய்பவ  
 னாயுமிருந்த அக்கொடியவனை இப்படி அடித்தது அவனுக்குத் தகு  
 ந்ததண்டனைதான். இதை மந்தனாரும் அவள் கணவனுங்கேட்டு  
 தகப்பனையும் மகாராஜையுமிருந்தவருடைய தூதனென்று விசேஷ  
 மாய் மரியாதை செய்வதைவிட்டுக் கெங்கனைத் தொழுவிலடிக்கும்  
 படி உத்தரவுசெய்தார்கள். ஆகையால் மகாராஜாவின் அன்புள்ள  
 வேலைக்காரனாகிய கெங்கன் வெகு அவமானத்துடன் தொழு  
 வடிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கோட்டைக்குள் பிரவேசிக்கும்பொழுது  
 முதலிற்பார்த்தார்.

இப்படி சுவிக்கிரமனைத் தொழுவிலடித்ததைப் பார்க்கையில்  
 அரசனே நேராய்வந்தால் என்ன மரியாதை நடக்குமோ அது  
 முன்னதாகவே வெளிப்பட்டது. அப்படியே மகாராஜன் வந்து  
 தன்மகனும் அவள் புருஷனும் எங்கே என்று கேட்கையில்  
 இராத்திரியெல்லாம் பிரயாணஞ்செய்தலண்டதினால் அரசனைப்  
 பார்க்கச் சரிப்படாதென்றார்கள். அதற்கவர் வெகு கோபங்  
 கொண்டு, கூடாது; நான் அவர்களை அவசியம் பார்க்கவேண்டு  
 மென்று உறுத்திச் சொன்னதிற்பேரில் வெளியில் வந்து பார்த்தார்  
 கள். அப்பொழுது தன் கதையை முன்னமே தெரியப்படுத்தித்  
 தன் சகோதரிக்கும் மகாராஜனிடத்தில் பிரியமில்லாமலிருக்கும்  
 படி மனதைக் கலைக்கவந்த படுபாவியான கேகலியும் அவர்க  
 ளோடு வெளியே வந்தாள்.

இதைப் பார்த்தவுடனே மகாராஜனுக்கு மிகவும் மனம் நொந்  
 துபோய்விட்டது. அன்றியும் மந்தனா தோழியைப்போல் தன்  
 சகோதரியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டதைக் கண்டு மகாரா  
 ஜன் மேன்மேலுந் துயரமுற்று, கேகலியைப்பார்த்து: ஐயோ!  
 நானே வயதுசென்ற சிழுவன்; என்னுடைய தலையோ மிகவும் நரை  
 த்திருக்கின்றது. அதைப்பார்த்து இப்படிச் செய்யக் கொஞ்சமாவது  
 உனக்கு வெட்கமில்லையா என்றார். மந்தனா அவ்வாப்பார்த்து:  
 ஐயோ! நீர் கேகலியோடுபோய் அவள் வீட்டில் சந்தடிசெய்யா  
 மல் காலத்தைக் கழியும். உம்முடைய பரிவாரத்தில் பாதியைத்  
 தள்ளிவிடும். உம்மை மன்னிக்கும்படி கேகலியைக் கேட்டுக்கொ  
 ள்ளும். உமக்கே வயதுசென்றதினால் மனந்தடுமாறுகிறது. ஆகை  
 யால் உம்மைவிட ஸ்திரமானபுத்தி உள்ளவர்கள் உம்மைக்  
 கொண்டு திருப்பவேண்டியதாய் இருக்கிறதென்றான். அதற்கு  
 மகாராஜன்: ஆ! இதென்ன விபரீதகாலம். என் மகளிடகாலில்  
 விழுந்து நான் அன்னவஸ்திரத்திற்கு யாசகஞ்செய்கிறதா? இப்

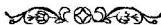


படி முறைகெட்டு அவள் சோற்றுக்குக் காத்துக்கொண்டிருப்பதைப்பார்க்கிலும் அவள் வீட்டுக்குப்போகாமல் உன்னிடத்திலேயே என் பரிவாரத்தோடிருப்பது நலம். உனக்கு நான் பாதி ராஜ்யங்கொடுத்தது கியாபகமில்லாமல்போமா? உன் முகமோ கேகவியின் முகத்தைப்போல் கொடுமையில்லாமல் குளிர்ந்திருக்கின்றது. இது சரிப்படாதபட்சத்தில் பாதிபரிவாரத்தைத் தள்ளி கேகவியின் வீட்டுக்குப் போவதைக்காட்டிலும் காசிதேசத்திற்குப் போய் சீதனமொன்றுமில்லாமல் என் கடைசியைக் கவிவா கஞ்செய்துகொண்ட மகாராஜனிடத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் ஜீவ னும்சம் பெற்றுக்கொண்டு என் காலத்தைக் கழித்துவிடுகிறேன் என்றார்.

இப்படி மகாராஜன் கேகவியைக்காட்டிலும் மந்தரை தன் னிடத்தில் பட்சம்வைத்து நடத்துவான் என்று நினைத்தது வினாய் விட்டது. ஏனென்றால் தந்தைக்குக் கெடுதிசெய்வதில் கேகவியைக்காட்டிலும் தனக்கு விசேஷசந்தோஷமுண்டென்பதை வெ னியிட்டதுபோல் மந்தரை மகாராஜனைப்பார்த்து: ஐயா! உம்மு டைய பரிவாரத்திற்கு ஐம்பது பிரபுக்கள்தான் ஏதாக்கு? இரு பத்தைந்துபேர் போதுமென்றான். இதைக்கேட்டு மகாராஜனு டைய நெஞ்சம் பிளந்துபோவதாயிருந்தது. மகாராஜன் கேக்வி யைப்பார்த்து: அம்மா! அந்தமட்டும் நீ நல்லவள்தான். நீ ஐம் பதுபேரை வைத்துக்கொள்ளலாமென்று சொன்னாய்; சரிருபத்தை ந்து ஐம்பது ஆகையால் உன் பிரீதி மந்தரையின் பிரீதிக்கு இரண்டுபங்காயிருக்கிறதென்றார். அதற்குக் கேகவி: நல்லது இருக் கட்டும்; உமக்கு இருபத்தைந்துபேர்தானேன்? அல்லது பத்துப் பேர்தானேதுக்கு? அன்றியும் ஐந்துதானேன்? என்னுடைய வேலைக் காரர்களாவது என் சகோதரியின் வேலைக்காரர்களாவது உம்மு டைய காரியங்களை ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொண்டுபோகமா ட்டார்களா என்றான். இப்படி அவ்விரண்டு கொடிய பெண்களும் தங்களிடத்து வெகு விசுவாசத்தைவைத்து நடத்திய வயதுசென்ற தகப்பன்விஷயத்தில் ஒருவரோடொருவர் பந்தயம்போட்டுக்கொ ண்டி கெடுதிசெய்யத் தலைப்பட்டாற்போல் அவருடைய பரிவார த்தையெல்லாம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் குறைத்து பெரிய ராஜ்ய த்தை ஆண்டுவந்தவருக்குப் போதாததாயிருந்த அற்ப கவுரவத்தை யும் போக்கிரிகள். இந்தப் பெரிய பரிவாரத்தினுல்தானா அவ ருக்கு உண்மையான சுகமுண்டாகும்? ஆனால், மகாராஜனையிரு ந்து பிச்சைக்காரனாய்விடுகிறதும், கோடானுகோடி ஜனங்களுக்கு னஜமர்னனையிருந்து வேலைக்காரனொருவனும் இல்லாமலிருப்பதும் பொறுக்கக்கூடாத கஷ்டமல்லவா? அப்படிபரிவாரமில்லாமல்போ னாலும் பொறுத்துக்கொள்வார். தன்மக்களே நன்றியற்று உனக்கு வேலைக்காரன் ஏதுக்கென்று தடுத்ததைப்பார்க்கையில் அவர் மனக்

தத்தளித்தது இவ்வளவேன்று சொல்லிமுடியுமோ? இப்படி தன் இரண்டு மக்களுடைய கொடிய நடக்கையைப்பார்த்து முன்பின் யோசிக்காமல் அவர்களுக்குத் தன் ராஜ்யத்தைத் தத்தம்செய்ததை ப்பற்றி மகாராஜன் மிகவும் மனம்நொந்து புத்திஸ்திரமில்லாமையால் தான் சொல்வது இப்படிப்பட்டதென்று அறியாமலே ஆகட்டும், தந்தையென்று கொஞ்சமாவது பாராத இந்தப் பெரும்பாவி களை நான் விட்டேனா! இவ்விலகத்தாரெல்லாம் சண்டு நடுங்கி இனிமேல் இத்தன்மையான துன்மார்க்கங்களில் பிரவேசிக்காமலிருக்கும்படி இவர்களைத் தண்டித்து நான் பனக தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன் என்று கறுவினார்.

(இன்னும் வரும்.)



### சமாசாரம்.



எஞ்ஜீனியர்வேலை கற்பிக்கும் பாடசாலை.—இங்கிலாந்தில் கூப்பர்சூன்று வித்தியாசாலை மாணக்கருக்கு வெருமதி வருஷொற்சவம் நானது 23உ நடந்தது; அப்பொழுது இத்தேசத்துமந்திரியாகிய ஸலிஸ்பரி பிரபு அக்கிளாசனராக வீற்றிருந்தார். அம்மாணக்கர் இத்தேசத்திற்கு எஞ்ஜீனியர் உத்தியோகம் பெற்றுவந்து சிற்பவேலைகள் நடத்துவதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள். மேற்படி மந்திரி அச்சமயத்தில் வெள்ளிருபாய் விலைகுறைந்ததைப்பற்றிப் பிறந்த வத்தி பாரித்துரைக்கப்பட்டதென்றும் பொக்கசத்தில் ரொக்கம் அதிகம் உள்ளபொழுது சர்க்கார் கட்டடவகுப்பில் மிதந்தப்பி நிறைந்த திரவியத்தை பொக்கசம் வெறுமையாயிருக்கும்பொழுது கருக்குவது ஆவசியகமென்றும் காட்டினார். அங்கிலேசிய துரைத்தன அதிகாரத்திற்கு உறுதி மிதச்செலவு. இந்தியாவில் அங்கிலேய துரைத்தனத்தைப் பிரஜைகள் உவப்புடன் அங்கீகரித்தக்கொள்ளச் சற்று யோசிக்கிறார்கள். அளவிற்கதிகமாய்த் தீர்வைரிபந்தனை இல்லாதிருப்பதாலும், வேளைக்கொருவிதமாய் வரிகளை ஏற்படுத்தி வாங்காமலிருப்பதாலும் அவர்கள் பொறுமைபாராட்டிவருகிறார்கள்; இல்லாவிட்டால் விபரீதம் பிறக்கும். இந்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் அவரவர்க்குரிய தாற்பரியங்களை வெளியிடுவதனால் உண்டாகும் நயபயத்தை மேற்படி பிரபு விஸ்தரித்துச் சொன்னார். ஏற்கென இந்தியாவிற்கு இளவரசருடன் பரிஜனராகச் சென்ற சில துரைமார்களோடு சம்பாவித்தபொழுது, இந்தியாவில் அங்கிலேயருக்கும் பிரஜைகளுக்கும் மனநடப்புப் பெருகவில்லையென்று அவர்கள் வாக்குமூலமாய் அறிந்தார்; ஆதலால் யோக்கியதையுள்ள கதேசிகளைக் கவினென்டெட் வகுப்பு உத்தியோகங்களில் சேர்த்துக் கொள்வது அவசியமென்று காட்டினார்.





SHOOTING RHINOCEROS.

W. H. B. 207.